

Tradycja świętowania jubileuszy bierze swój początek jeszcze z czasów przedchrześcijańskich. Księga Kapłańska Starego Testamentu podaje wiadomość o ustanowieniu roku szabatowego. Co 7 lat rolnicy powstrzymywali się od uprawy ziemi. Wśród narodów Wschodu istniało przeświadczenie, że ziemia, aby zrodzić nowe plony, powinna być rok odpoczynku. Uwieńczeniem w Biblii 7 okresów 7 lat szabatowych, stanowiących w sumie 49 lat ($7 \times 7 = 49$), był 50. rok, nazwany jubileuszem. Rozpoczęcie tego roku zwykle obwieszczano dźwiękiem rogu baraniego.

Z tego właśnie sposobu obwieszczania bierze swoją nazwę Jubileusz (z jęz. hebr. Jobel - róg barani). Ze świętowaniem wiązało się powszechne darowanie długów i kar. Rok Jubileuszowy miał głęboki wyraz pojednawczy, podczas którego przede wszystkim uświadamiano sobie, że każdy z ludzi jest dłużnikiem wobec Boga. Towarzyszyła jubileuszowi świadomość darowania win najpierw przez Pana Boga. Stąd też przyjście Pana Jezusa na świat nazwano „pełnią czasu” i „Rokiem łaski od Pana”. Miało to znaczenie przebaczenia wszystkich grzesznych obciążeń wobec Pana Boga. Przez Syna Bożego, jak tłumaczą teologowie, dokonało się doskonałe pojednanie nas z Bogiem i darowanie wszelkiego długu. † Czas trwania Kościoła, aż do czasów Sądu Ostatecznego, jest niczym innym, jak udzieleniem całej ludzkości łaski, powierzonej Mu przez Chrystusa. Trwanie tego jednego wielkiego Jubileuszu łaski od Pana z racji praktycznych potrzebowało ciągłego przypomnienia i odświeżania na nowo zbawczych wydarzeń.

Wyrazem uświadomienia doskonałego darowania win i kar przez Chrystusa, z ustanowienia Kościoła, stały się obchody każdej rocznicy narodzin Pana Jezusa, a także obchody liczby lat równoznacznej trwaniu ziemskiego życia Zbawiciela (33).

Papież Bonifacy VIII na prośbę wiernych w 1300 r. ogłosił pierwsze obchody w Rzymie Jubileuszu narodzin Pana Jezusa. Od tamtego czasu każde sto lat rozpoczęto świętować w całym Kościele rocznicę chrześcijaństwa. Podczas tych obchodów wierni na określonych przez Stolicę Apostolską warunkach, mogli cieszyć się dostąpieniem łaski odpustu zupełnego.

Przywilej darowania kar odpuszczonych w sakramencie pokuty, nawiązywał do biblijnego przebaczenia grzesznych długów przed Bogiem i służył wzajemnemu pojednaniu w Kościele. Okres obchodu Roku Świętowania Jubileuszu uległ zmniejszeniu najpierw do 50, a następnie do 33 i 25 lat. Było to podyktowane stworzeniem jednemu pokoleniu wiernych, obliczalnemu w ciągu każdych 25 lat, możliwości skorzystania z łaski Roku Jubileuszowego przez kilka razy. Praktyka obchodów jubileuszy i rocznic chrześcijańskich jest kontynuowana do naszych dni i należy od najbardziej okazałych w życiu Kościoła.

W świetle powyższego nauczania Biblii i tradycji Kościoła obchody rocznicy chrześcijaństwa, diecezji, narodzin, przyjęcia chrztu świętego lub kapłaństwa, stwarzają ponowną okazję do zobaczenia sensowności naszych dziejów, a mianowicie, że nie były one stracone, oraz

Po co świętujemy jubileusze?

Wpisany przez кс. Антоні Грэмза
08.01.2011 03:00

pobudzają do bardziej odpowiedzialnego korzystania z daru łaski, której możemy dostąpić wskutek prośby o darowanie win, zaciągniętych względem miłości Boga i bliźniego.